

Florentin SMARANDACHE la Hunedoara

*În balconul lui Eugen EVU
cu vedere la Parcul
Tineretului din Hunedoara:
- cu Eugen EVU;
- cu Ion URDA.*

*În camera de lucru a lui Eugen EVU
cu Gheorghe NICULESCU*

*În gara DEVA pe peron
cu Eugen EVU*

După 15 ani de când româno-americanul prof. univ. dr. Florentin Smarandache (recent nominalizat Nobel) - a publicat prima oară în Provincia Corvina, revenind din Jamaica, Ungaria, SUA, China, Alaska... - (în total peste 40 de țări) - a ajuns și între prietenii lui hunedoreni: 1) cu Eugen Evu; 2. cu Ion Urda. 3. cu Gheorghe Niculescu și din nou cu Eugen Evu. Statornică relație culturală la continua cu noi proiecte și prin sentimentul durabil, sincer, al colaborării literare. Nimic paradoxist că „evocă bucuria întâlnirii la Hunedoara, dar și spiritul umoristic și experimental al scrierilor” noastre. În fond este ceea ce continuă și el, în al șaselea volum recent, „*Frate cu meridianele și paralele*”...

Compatriotul nostru este într-un fel aventura adolescentului „*fugit de acasă*”, nu ca „*trădare*” – cum îl acuza securitatea, ci odată ca gest eroic și cu nesațiul Libertății, apoi doar cu nesațiul sufletesc de a se „modela” pe sine, și de a comunica, generos și cu umor, ceea ce vede și află, și altora, de pe meridianele și paralele... El este un prodigios, un prolific cercetător, inepuizabil, și pentru el călătoriile, observațiile, conspectele care fac operă și atrag prin utilitatea lor pentru studenți, dar și pentru visători, ori pentru cei cu simțul practic ceva mai inhibat, în claustrul omului de tip sedentarist. Față de uriașa experiență, erudiție și complexitate, ceea ce pare la el drept un „paradoxism absolut”, este incredibila simplitate: sinceritatea nobleței unui suflet rămas românesc, deschis spre universalitate, ne-decăzut în xenofobia indusă din istorie...

Cred că din opera lui Florentin Smarandache, avem de înțeles și altceva: noua paradigmă a societății interculturale, globale, este cea a interferențelor – directe sau (și) indirecte, însă constatate ca fenomen (controlat ocult sau nu?) – pentru noi, românii, în ecuația euro-atlantică. Pelerinul cultural F.S. a avut DEMNITATEA de a nu „stagna” în râpa ipocriziei patriotarde, sau, dacă vrei, în grota orbilor, dintr-o peșteră a lui Platon ce deviasse în mănăstiri pentru Negru Vodă cel obsedant... Eu așa îl înțeleg și astfel mă re-înțeleg pe mine... Vom reveni cu un interviu acordat exclusiv revistei noastre. (Eugen EVU)

Wanted for... Excellence in Romanian: Florentin Smarandache

**Prietenul revistei și cărților noastre
nominalizat Nobel pentru știință, pentru 2011!**

In China au fost organizate patru „International Conferences on Number Theory and Smarandache Problems” în 2005-2008. Dr. Zhang Wenpeng și studenții săi de la Universitatea de Nordvest din Xi'an, China, au editat un jurnal internațional numit „Scientia Magna” în care au fost publicate mai multe lucrări despre noțiunile Smarandache din teoria numerelor. Anunțuri despre acestea au fost incluse în jurnalul „Notices of the American Mathematical Society”.

The educational Publisher: PARADOX LA PREDESTINARE: FLORENTIN SMARANDACHE.

“Un alt paradox, ar fi că acest român-american cu totul neobișnuit, a păstrat intact ancestralul cult al familiei (celula de bază...), cu toate că a... «fraternizat» cu toate meridianele și paralele lumii, literalmente... rar găsimu-i un precedent în odiseea emigraților...”

Six~~ty~~ International Anthology on Paradoxism

Editor Florentin Smarandache (U.S.A.)

Autorii cuprinși în acest volum VI:

Dritan Kardhanski, Lediană Paja (Albania); George Roca (Australia); M.Antholy (Canada); Fu Yuhua (China); Svetlana Garabaji (R.Moldova); Marian Apostol, A.Balog, Mihnea Blădaru, Ionuț Caragea, Eugen Evu, Constantin Frosin, Liviu F. Jianu, Elisabeta Kosik, Oct. Laiu, Gheroghe Margitoiu, C-tin Matei, Mircea Monu, Janet Nică, Tudor Negoescu, Gh.Niculescu, Ion Pătrașcu, Ana Iulia Păun, Costinel Petrache, C-tin Popa, Titu Popescu, Radu Roșian, Stela Spataru, C-tin Stancu, Alexandru Surdescu, Mircea Eugen Șelaru, Ion Urda (România); Javier Dela Rosa (Spania); Tom Deiker, L.Kuciuk, Florentin Smarandache (U.S.A).

Tehnoredactare și procesare: *Ion Urda* (Hunedoara - Romania)

Noua Provincia Corvina, Anul xv, Nr. 57, 58 și 59, trim. II, III și IV 2011, p. 39

Despre paradoxism și neutrosopfie

- lui Florentin Smarandache

Florentin Smarandache a preferat acest mod empiric, experimentist, de a „citi” lumea ca pe o carte, o incomensurabilă carte sinoptică, în dualitate: conștiință și inconștiință, ținta unei „conștientizări” a realității ce se dezvăluie prin „pipăire”, prin atingerile egoului cu Sinele. Sinele este considerat de gnostici și de creștinism a fi Hristosul, adică al doilea om Adamic, primordial, omul unificat prin cunoaștere – revelatorie.

„Paradoxul este o caracteristică a scrierilor gnostice”, scrie marele filosof elvețian Carl Gustav Jung – „Imaginea omului și imaginea lui Dumnezeu”. Irecognoscibilul este mai apreciat (accesibil, n.n.) – decât absența echivocului, pentru că absența acestuia „sfâșie taina obscurității lui și îl prezintă astfel ca pe ceva cunoscut”. Aceasta este o uzurpare care ispitește intelectul uman la hybris, întrucât dă iluzia că ar fi ajuns deja, printr-un act de recunoaștere (adeverire, n.n.) – în posesia misterului transcendent și că l-ar fi „înțeles”. Așadar paradoxul corespunde unei trepte superioare a intelectului și redă mai fidel situația reală, tocmai pentru că nu reprezintă

ceea ce nu poate fi cunoscut, în mod abuziv, drept ceva cunoscut (ibid). Oare se poate „opera” în acest sens semiotic și hermeneutic, cu cifrele așa cum se poate cu literele-cuvintele, în poezie de exemplu?

*

Lumea-carte este sinoptică, este interconetare macro-micro-cosmică. Autocunoașterea este suferință, este riscul asumat al ego-ului în căutare spre regăsire a Sinelui (cosmic) – din arhetip. Diferențierea, discriminarea de acest tip produc un proces dureros pentru psihicul uman, „orice progres pe drumul (calea) cunoașterii (revelației mistice sau „intelectuale”) – se cucerește prin suferință. Astfel, scrierea conține gestul-impulsul Sinelui „latent” în fiecare „scrib” sau „apostol” misionarist, ceva din drama întrupării ca Logos în lume, așadar Opus (opera) propriilor transformări care se cer comunicate altora și asta prin precipitarea liturgică în profan a spiritului „care se agită în om”. „În psihologia creștină ritual și dogma sunt concepute numai ca factori exteriori și nu sunt trăite ca procese interioare” (ibid).

*

Ce este opera, dacă nu drama întrupării, cum spune Ion POPESCU BRĂDICENI „facerii și corpului”? Fiul omului, Adam secundus, este totalitatea proeminentă care transcende conștiința. Trauma celui „născut, ci nu făcut” este a fiului, preluată din trauma Mamei (Matria, Mater-Materia?) amintind clar de cenzura divină a Genezei pentru femeia umană: „vei naște în chinuri”. Toți teozofii numesc Sinele (omului actual) ca fiind Hristosul. Dualismul este condiția, însă unii afirmă azi că ei sunt „trialiști”, ceea ce sună a „rebeliune” luciferă? Cartea (literatura modernă) continuă a fi, poate fi, astfel, un obiect de cult (!) – și este – o evanghelie apocritică, ce se adaugă la nesfârșit în devenirea (autocunoașterea de tip socratic și aristotelic) – cumva fractalic întru revelația Sinelui arhetipal în uman.

*

Omul este astfel o entitate ce se auto-zidește, edifică pe Sine, ca Sine, în conlucrare cu Id-ul, prin Duhul Sfânt, paraclat.

*

Găsim acestea înțelegând literatura creștină foarte timpurie, în așa numitele Faptele lui Ioan, apocrife (se cunosc cel puțin 33 de apocrife descoperite la Qumran și Nad Hamadi: Enoh, Luca, Iuda, Maria Magdalena...). Liturgia este un proces de individualizare, însă și ...artele, pe colateralele sacralului în profan.

Individualizare, autocunoaștere, revelație a Sinelui, „trezire în lume”. „Căci nu ți-ai putea da seama ce suferi, dacă eu nu ți-aș fi fost trimis de Tatăl ca Logos (Cuvânt)...Dacă tu ai cunoaște suferința, ai avea nesuferința” este un fragment pur ENUNȚ PARADOXIST atribuit lui Hristos de către „Faptele lui Ioan”. Noul Testament are un stil absolut antitetico-paradoxal, deseori neepurat de paradigma – spiritul Evangheliilor reținute selectiv de unii apostoli, reminiscențe ce sună straniu: „Nu ne duce pe noi în ispită” (Matei, 10, 16). Tatăl iubitor apare aici ca ispititor – diavolesc!, devreme ce ar face așa ceva cu Fiul Său, dar și al Omului, n.n.). Sau „Fiți înțelepți ca șerpii” (Ioan 10, 34); „Voi sunteți Dumnezeui” (Luca, 6,4)... Paradoxal este și enunțul „Cine e aproape de mine, e aproape de foc”, sau „Căci nimic nu este ascuns care să nu se vrea a fi descoperit”(Matei, 10, 26)... ș.a.